Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΜΑΛΑΚΑΣ

Robert Kurz

Μεταφραστική Ομάδα Wormhole

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΜΑΛΑΚΑΣ

Τίτλος πρωτοτύπου: **Das kleine linke Arschlochof**
Συγγραφέας: **Robert Kurz**

Απόδοση στα ελληνικά:
μεταφραστική ομάδα wormhole,
ένα μεταφραστικό εγχείρημα
που γεφυρώνει τον αναγνώστη
με διάσπαρτα κείμενα ανά τον κόσμο.

Θεωρούμε πώς η ανταλλαγή γνώσης και εμπειριών
δεν θα πρέπει να υφίστανται ως μορφή εμπορεύματος.
Γι' αυτό πήραμε την απόφαση, με ότι μέσο διαθέτουμε,
να παρέχουμε ανοιχτή πρόσβαση σε βιβλία,
κείμενα, άρθρα, δοκίμια, κυρίως ξενόγλωσσα,
σε αυτούς που δεν μπορούν να έχουν,
λόγω οικονομικής δυσπραγίας
ή/και που δεν γνωρίζουν καλά μία ξένη γλώσσα.

Μία μορφή αλληλεγγύης, αν θέλετε,

για την προσέγγιση στην παραγωγή γνώσης,
μέσα από διαδικασίες αυτομόρφωσης αλλά και
υποδείξεις υλικού για μεταφράσεις τις οποίες
μπορείτε να στείλετε στο: wormhole_txt (at) riseup.net

Μαιος 2023

Robert Kurz

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΑΡΙΣΤΕΡΟΣ ΜΑΛΑΚΑΣ

Μια συνεισφορά στην τυπολογία του οπαδού χωρίς ηγέτη.

"Οι σκέψεις που δυσφημίζουν είναι προφανώς αδικαιολόγητα επίπονες για τους πρακτικούς: είναι υπερβολικά πολλή δουλειά, υπερβολικά πρακτική. Εκείνοι που σκέφτονται προβάλλουν αντίσταση- είναι πιο άνετο να κολυμπάς με το ρεύμα, εξηγεί ο ίδιος, ακόμη και ενάντια στο ρεύμα. Υποκύπτοντας σε μια οπισθοδρομική και παραμορφωμένη μορφή της αρχής της ηδονής, διευκολύνοντας τον εαυτό του, αφήνοντας τον εαυτό του, μπορεί επιπλέον να ελπίζει σε ένα ηθικό μπόνους από τους ομοίους του. Το συλλογικό υποκατάστατο υπερεγώ προστάζει με ωμή αντιστροφή αυτό που το παλιό υπερεγώ αποδοκίμαζε: η εκχώρηση του εαυτού μας χαρακτηρίζει τον πρόθυμο ως καλύτερο άνθρωπο".

(Theodor W. Adorno: Marginalia on Theory and Practice. Από: Πολιτισμική κριτική και κοινωνία II, Συλλεγμένα κείμενα τόμος 10,2, WBG Darmstadt 1998, σ. 764).

Τι είναι ακόμα αριστερό σήμερα;" ήταν ο τίτλος μιας ανθολογίας από διαβόητα διακεκριμένους μόνιμους καραγκιόζηδες της δεκαετίας του 1980. Ακόμα και τότε, οι απαντήσεις ήταν αξεπέραστα βαρετές. Το να είσαι αριστερός σημαίνει να είσαι βαρετός. Σήμερα είναι ακόμη πιο ανελέητο. Μια ματιά στο αριστερό διανοητικό τοπίο είναι σαν να κοιτάζεις σε έναν κήπο αμέσως μετά το λιώσιμο του χιονιού: έρημα σκουπίδια παντού, πτώματα φυτών από το προηγούμενο έτος και μαραμένοι σωροί από φύλλα. Το ηλίθιο είναι ότι η αριστερά, ειδικά η μεταμοντέρνα αριστερά, παραμένει έτσι όλο το χρόνο.

Τίποτα δεν ανθίζει πια εκεί.

Από την ιστορία της αποσύνθεσης του μαρξιστικού εργατικού κινήματος έχει αναδυθεί ένας αριστερός τύπος που συνηθίζει να καλύπτει τα πιο λαμπερά χρώματα της σκέψης και της δράσης με ένα καθολικό πέπλο γκρίζου.

Αυτή η θλιβερή κατάσταση δεν οφείλεται σε καμία περίπτωση μόνο στην προσκόλληση στα βασικά στοιχεία της παραδοσιακής εργατικής οντολογίας. Αντίθετα, πρόκειται για ένα σύνδρομο που προκύπτει από την αιώνια ανάγκη για αυτοεπιβεβαίωση, ευκολία κινήσεων, γρήγορη αποτελεσματικότητα και άμεση "πρακτική θρεπτική αξία" υπό τις συνθήκες του καπιταλισμού της κρίσης του 21ου αιώνα, οι οποίες δεν είναι πλέον κατάλληλες για κάτι τέτοιο.

Οι φορείς αυτού του συνδρόμου μπορούν βεβαίως να υιοθετήσουν τη νέα, ακόμη και μια αναγωγική κριτική της εργασίας, όπως αυτή που έχει ήδη αρχίσει να στοιχειώνει ούτως ή άλλως το αστικό φέουδο. Αλλά μόνο για να κάνουν το νέο αμέσως μούχλα, δηλαδή για να το ενσωματώσουν στον υπερβολικά σύντομο ορίζοντα κατανόησής τους.

Το αριστερό πολιτικό άστρο γίνεται το αριστερό αντιπολιτικό άστρο. Αυτό που ενοχλεί τον αντιπολιτικό αστέρα, όπως και όλους τους προκατόχους του, είναι πάνω απ' όλα το υποτιθέμενο ακατανόητο ή η αποστασιοποίηση της θεωρίας. Θέλει να έχει το καινούργιο σε μια προχωνευμένη μορφή για να μπορεί να το ξαναχέσει αβίαστα. Αυτό είναι που αποκαλεί σχέση θεωρίας-πρακτικής.

Αυτός ο τρόπος σκέψης ως κατάλοιπο της αριστερής ιστορίας ταιριάζει σε μια φιγούρα που μπορεί ίσως να περιγραφεί καλύτερα ως ένας μικρός αριστερός μαλάκας.

Ο μικρός αριστερός μαλάκας ελπίζει πάντα με κάποιο τρόπο στη μεγάλη επανάσταση, επειδή γνωρίζει ότι ο ίδιος είναι συμβατός με όλους τους κανονικούς μαλάκες αυτού του κόσμου. Υπάρχουν μικρές αριστερές κωλοτρυπίδες σε όλες τις γενιές- κυρίως αυτοαποκαλούμενοι πλευρικοί στοχαστές στη διάσταση των συνθημάτων της τουαλέτας, μορφωμένοι κοινωνικοί μαστόροι, καθημερινοί ουτοπιστές και φιλόσοφοι του τραπεζιού της μπύρας.

Οι παλαιότεροι μικροί αριστεροί μαλάκες γνωρίζουν πολλή λογοτεχνία από φήμες- με το πέρασμα των δεκαετιών έχουν μαζέψει τόσα πολλά από τις συζητήσεις στις παμπ που διοργανώνουν ενίοτε διαγωνισμούς αναγραφής ονομάτων αντί για τουρνουά σκέιτ. Στον υπόλοιπο κόσμο, συμπεριφέρονται με αυτόν τον κυρίως διδακτικό τρόπο. Οι νεότεροι μικροί αριστεροί μαλάκες έχουν ήδη μεγαλώσει με το διαδίκτυο. Κατά κανόνα, δεν διαβάζουν βιβλία, αλλά το πολύ-πολύ κριτικές βιβλίων. Αυτό τους αρκεί για να έχουν λόγο.

Και δεν γράφουν κείμενα, αλλά κατεβάζουν ενότητες κειμένων. Το μισοδιαβασμένο και μισοχωνεμένο αφήνεται κατά προτίμηση σε ανώνυμες λίστες αλληλογραφίας στην αυθαιρεσία μιας αδιαμεσολάβητης γνωμοδότησης- οι εικονικοί ομιλητές του Χάιντ Παρκ που χαριεντίζονται εδώ έχουν πάρει τη θέση των εξίσου πομπωδών επαγγελματιών επιστολογράφων του παρελθόντος.

Αυτό που έχουν κοινό όλοι οι μικροί αριστεροί μαλάκες, είναι ότι κατά κάποιο τρόπο μισούν κάθε πρωτότυπη και συνεκτική θεωρητικολογία. Βέβαια, θέλουν να τη χρησιμοποιήσουν, αλλά δεν θέλουν να πληρώσουν γι' αυτήν, ούτε καν με μια προσωπική εννοιολογική προσπάθεια. Το κύριο σπορ τους είναι να περιφρονούν τους θεωρητικούς ως ατομικούς παραγωγούς και να τους καταγγέλλουν ως "επιχειρηματίες της θεωρίας", ενώ θέλουν να εγκαθιδρύσουν τη δική τους ακατάσχετη ρητορική ως γενικό κριτήριο της κριτικής σκέψης.

Οι εκστρατείες κατά των πνευματικών δικαιωμάτων και της αδειοδότησης, που γεννήθηκαν αρχικά στον αγώνα κατά της εκμετάλλευσης των επιστημόνων και των εφευρετών από τις εταιρείες και κατά της απαλλοτρίωσης των περιφερειακών χωρών από τους δικούς τους πόρους γνώσης, μετατρέπονται στο αντίθετό τους από τους μικρούς αριστερούς μαλάκες και εργαλειοποιούνται για να πανηγυρίσουν την πνευματική και δημοσιογραφική απαλλοτρίωση των παραγωγών θεωρίας από αδικαιολόγητα αυτοϊκανοποιημένους

επίδοξους ως "ικανότητα κομμουνισμού" στο χώρο της κοινωνικής κριτικής. Τα κείμενα πρόκειται να τοποθετηθούν αυθαίρετα σε συμφραζόμενα που είναι εντελώς αντίθετα με τις προθέσεις των συγγραφέων τους. Οι διατυπωμένες ιδέες και θεωρητικές προσεγγίσεις θεωρούνται ελεύθερα αντικείμενα λαθροθηρίας, οπότε η βούληση των παραγωγών μπορεί να καταπατηθεί με ευχαρίστηση. Αυτό που δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένας ιδιαίτερα χυδαίος τρόπος για τα αστικά υποκείμενα του ανταγωνισμού να επιδοθούν στην αυτοεπιβεβαίωση και την αυτοαναπαράστασή τους εις βάρος των άλλων, προβάλλεται ως η "βλαστική μορφή" ενός τρόπου παραγωγής πέρα από τον καπιταλισμό.

Με υποκριτική αναφορά στο γεγονός ότι όλα τα πολιτιστικά επιτεύγματα είναι τελικά συλλογικά και όλοι οι θεωρητικοί βασίζονται πάντα κατά κάποιον τρόπο στις ιδέες των άλλων, οι μικροί αριστεροί μαλάκες προπαγανδίζουν τον αχαλίνωτο κανιβαλισμό των διαδικασιών οικοδόμησης θεωριών χωρίς καμία αποδεδειγμένη αναφορά. Την ανταγωνιστική κλοπή ιδεών ως οπισθοδρόμηση ακόμη και κάτω από το επίπεδο της ακαδημαϊκής διανοητικής κακίας, ακόμη και την ξεδιάντροπη αντιγραφή τη θεωρούν φυσιολογική και εντελώς εξισωτική πράξη χειραφέτησης. Όλα τα πρότυπα της παραπομπής, της αναφοράς των πηγών, της αναγνώρισης της συγγραφής γενικά, αποδίδονται γρήγορα στην καπιταλιστική αρχή της ιδιοκτησίας και της εκμετάλλευσης. Μόλις ο μικρός αριστερός μαλάκας συζητήσει ένα κείμενο από μέσα του, πιστεύει ότι ουσιαστικά το έγραψε ο ίδιος, αν δεν πιστεύει ήδη ότι το έχει ξεπεράσει προ πολλού.

Ο εξισωτισμός του μικρού αριστερού μαλάκα είναι αυτός του εξίσου εξαρτημένου και αναξιόπιστου οπαδού, ο οποίος ωστόσο λέει ψέματα στον εαυτό του για την αυτοδοξασία της εκλεκτικής του σκέψης και την εξισώνει με την αυτόνομη ανάπτυξη.

Η οικονομία της πνευματικής λεηλασίας παριστάνει την "κριτική κρίση" προκειμένου να απορροφήσει από τα θεωρητικά κείμενα τα στοιχεία που υποτίθεται ότι συνάδουν με τη δική του ημιμάθεια και τον δικό του κουτσουρεμένο τρόπο σκέψης και να αφήσει τα εικονικά πτώματα των θεωρητικών παραγωγών στην άκρη του δρόμου της άγριας διατύπωσης γνώμης. Αυτού του είδους η καταναλωτική "οικειοποίηση", η οποία δεν περνάει μέσα από εννοιολογική διαμεσολάβηση, ισοδυναμεί με παραμέληση των λόγων.

Ο μικρός αριστερός μαλάκας είναι αντιεξουσιαστής μόνο με την έννοια ότι απορρίπτει την αξίωση για πνευματική εντιμότητα και δέσμευση ως δικτατορική αλαζονεία, δογματισμό, ελιτίστικο πατερναλισμό κ.λπ., προκειμένου να υπαγάγει την κριτική σκέψη στη δική του φλύαρη έλλειψη δέσμευσης και ανεντιμότητα. Ο μικρός αριστερός μαλάκας δηλώνει πομπωδώς εναντίον ηγετών και αστέρων, αλλά είναι απλώς ένας οπαδός. Το παράδοξο του οπαδού χωρίς ηγέτη τρέφεται από το γεγονός ότι η δημιουργία κειμένων ως αντικειμένων προσοχής κατά προτίμηση δεν πρέπει να υπερβαίνει την ποιότητα του fan mail, έτσι ώστε οπαδός και ηγέτης να γίνονται σχεδόν ένα- περίπου όπως σε μια σκηνοθεσία του Μεγάλου Αδελφού.

Η πολιτιστική, βιομηχανική και θεαματική σχέση δεν ξεπερνιέται με αυτόν τον τρόπο, αλλά απλώς ισοπεδώνεται στην πλήρη ταπείνωση της βασικής δημοκρατίας.

Αν κάτι μπορεί να αυξήσει την ξεχειλίζουσα κακία της μικρής αριστερής κωλοτρυπίδας, αυτό είναι η εμφάνιση γυναικών θεωρητικών, γυναικών με τις δικές τους πνευματικές αξιώσεις. Διότι ο μικρός αριστερός μαλάκας είναι συνήθως όχι μόνο άντρας, αλλά ευθέως υπόδειγμα της ανδρικής ταυτότητας σε κρίση. Ακόμα και στην κοινωνική παρακμή και κατάπτωση, η υπεροχή του φύλου πρέπει να επιβεβαιωθεί, κατά προτίμηση μέσω του ανεπιφύλακτου κατουρήματος των γυναικείων προϊόντων της σκέψης.

Οι δικές του χονδροειδείς παρανοήσεις και η έλλειψη γνώσης αναδεικνύονται σε κριτήρια αξιολόγησης και καταδίκης, προκειμένου να μπορέσει να αισθανθεί κανείς εξυψωμένος πάνω από τις γυναίκες που έχουν προσφέρει θεωρητική διαμεσολάβηση- η οποία ενδεχομένως απορρίπτεται ως "μανία απόδοσης", προκειμένου να εξευγενιστεί ακόμη και η τεμπελιά της σκέψης σε "αντίσταση".

Με τον ανδροκεντρικό οικουμενισμό 200 χρόνων θεωρητικής ιστορίας του Διαφωτισμού πίσω του, ο μικρός αριστερός μαλάκας εξακολουθεί να νομίζει ότι μπορεί να εμφανίζεται ως βασιλιάς φιλόσοφος μπονσάι, **προστατευόμενος από ανδροκρατούμενους χώρους λόγου στους οποίους οι γυναίκες είναι ήδη υποβαθμισμένες καθαυτές και υποτίθεται ότι μιλούν μόνο όταν καλούνται και αμφισβητούνται ως "μαθήτριες του άνδρα".**

Φυσικά, αυτό δεν εμποδίζει τον μικρό αριστερό μαλάκα να ξεκοιλιάζει τις γυναίκες θεωρητικούς με τέτοιο τρόπο, ώστε οι σκέψεις που κρίνονται άξιες "οικειοποίησης" να μπορούν να περάσουν λαθραία στο σύμπαν της σκέψης του μικρού αριστερού μαλάκα, αφού σβηστεί το ίχνος της γυναικείας δημιουργίας.

Ήταν αναπόφευκτο ότι ο μικρός αριστερός μαλάκας θα ανακάλυπτε την κριτική της αξίας και της εργασίας και θα προσπαθούσε να την αλέσει περισσότερο (αντι)πολιτικά.

Για να γίνει αυτό, πρέπει να διαστρεβλωθεί ολόκληρη η θεωρητική προσέγγιση- ειδικότερα, η κριτική θεματοποίηση των αστικών σχέσεων των φύλων πρέπει να εκτονωθεί με τέτοιο τρόπο ώστε να μην πληγώνει πλέον το μικρό αριστερό μαλάκα. Στο μεταξύ, υπάρχουν και οι σχετικοί κατάλληλοι πάροχοι ενός αξιακά κριτικού κίτρινου τύπου για τους γερμανόφωνους φροντιστές, όπως η βιεννέζικη "Streifzüge" και τα συναφή κατεστημένα της αναγωγικής σκέψης.

Το γεγονός ότι πρόκειται για συλλόγους αποφασιστικά στενόμυαλους δεν μπορεί να ενοχλήσει τον μικρό αριστερό μαλάκα- αντιθέτως, μπορεί να μυρίσει το συγγενικό πνεύμα με χαρούμενη ευγνωμοσύνη.

Είναι η κοινή εγγύτητα με το έδαφος που δημιουργεί τη συγγένεια εδώ. Οι λίγες ανεξάρτητες κινήσεις της σκέψης των ερασιτεχνών θεωρητικών μιας διαλυμένης αξιακής κριτικής δεν ξεπερνούν το ύψος πτήσης μιας κότας. Και στην περίπτωση του Franz Schandl, η σκέψη μπορεί ούτως ή άλλως να διασχίσει τις Άλπεις μόνο με τα πόδια. Αυτό το υπέροχο δείγμα μιας αξιακής κριτικής της κουτσομπολίστικης στήλης journaille έφτασε με ένα ορισμένο αναπόφευκτο τρόπο στα γλυκά μυστικά του "Καρόλου και της Καμίλα". Αν η αιώνια "αντίσταση", την οποία κανείς δεν αντιλαμβάνεται εκτός από αυτούς τους αξιακούς κουτσομπόληδες, βρίσκεται παντού "μέσα", θα πρέπει να υπάρχει και στη Βουλή των Ουίνδσορ. Ο μικρός αριστερός μαλάκας μπορεί να κοιτάξει και λίγο ψηλά σε τέτοιες αμήχανες καταστάσεις, γιατί το δικό του επίπεδο σκέψης είναι ακριβώς κάτω από το χλοοτάπητα. Έτσι, η απόσταση είναι αρκετά μεγάλη ώστε να υπάρχει η δυνατότητα δεκτικότητας και ταυτόχρονα αρκετά μικρή ώστε να μπορεί να διακηρύξει τη βασική δημοκρατία της άγριας αμεσότητας της σκέψης στο μεταμοντέρνο υπαίθριο περίβλημα.

Και τώρα ήρθε η ώρα να αρχίσουμε να προωθούμε την κριτική της αξίας και της εργασίας για το κατειλημμένο θεωρητικό κεφάλαιο και να την παρουσιάσουμε ως προϊόν καθαρής σκέψης, μια φτηνή πώληση για την οποία οι ψυχές των διανοητικών υπεργολάβων είναι ήδη στην ουρά.

Η "Κριτική της Αξίας σε τρεις μέρες" ή η "Κριτική της Αξίας για ανθρώπους που βιάζονται", με, αν θέλετε, μια θεωρία της διάσπασης (αφού καεί συμβολικά ο αρχικός δημιουργός) "οικειοποιημένη" από την οικονομία της λεηλασίας και αλλοιωμένη από τον ανδροκεντρισμό και τον οικουμενισμό, με τη μορφή μιας "σελίδας για τις

γυναίκες", ή, για λόγους απλότητας, χωρίς την προβληματική της διάσπασης, και, φυσικά, μια "Εισαγωγή στην Κριτική της Αξίας για αριστερούς μαλάκες", πλούσια εικονογραφημένη και με πολλές συνταγές και οδηγίες χρήσης.

Διότι η γκρίζα θεωρία στην έκδοση του Readers Digest δεν πρέπει να παραμείνει, πρέπει να επισφραγιστεί από την ακόμη πιο γκρίζα πρακτική από και για τα μικρά αριστερά κωλοτρυπίδια.

Ως βοηθητική μετάβαση, οι αναφορές από την καθημερινότητα των μικρών αριστερών κωλόπαιδων παρέχουν την απαραίτητη διέγερση και τον συναισθηματικό συντονισμό, π.χ. "Πώς ανακάλυψα τυχαία την αξιακή κριτική σε ένα τραπέζι σκουπιδιών και η ζωή μου άλλαξε μετά", "Πώς η αξιακή κριτική μπόρεσε κάποτε να μου δώσει ενδιαφέρουσες προτάσεις όταν σχεδίαζα τις διακοπές μου στη Μαγιόρκα", ή "Πώς η εργασιακή κριτική μου έδωσε παρηγοριά όταν απέτυχα στις εξετάσεις για να γίνω υδραυλικός κοινωνικής δικτύωσης".

Και μετά παίρνει φόρα με εύκολες ασκήσεις, feel-good projects και ουτοπικές προοπτικές για μικρά αριστερά κωλόπαιδα: "Κατουράμε μαζί χωρίς λεφτά στο δάσος - γερμανοαυστριακή αντίσταση ενάντια στη διακρατική βιομηχανία τουαλέτας των αυτοκινητόδρομων", "Copyleft στο αγρόκτημα - πώς οι αγελάδες μαθαίνουν να πετάνε μέσα από την εικονική οικειοποίηση", "Ζούμε πιο όμορφα κάτω από ρομαντικές γέφυρες - δεν θα αφήσουμε την ανθεκτική καθημερινότητα να μας το χαλάσει!", "Η πολύ προσωπική μου ουτοπία - ένας διαγωνισμός ζωγραφικής για τους αδύναμους μεσήλικες στα σαράντα τους" ή "Ένα κομμάτι πρακτικής υπέρβασης της ανταγωνιστικής σκέψης στις νεανικές αυνανιστικές κοινότητες" (με ειδικό καλεσμένο τον βιεννέζο παιδαγωγό λαρτζ και κοινωνικό παθολόγο Dr. Lorenz Glatz).

Να μην ξεχνάμε, φυσικά, τη μεγάλη βιωματική αξιακή κριτική μιας εβδομάδας με ασκήσεις αισθησιασμού για αρχάριους, παιχνίδια αντικειμενικότητας για προχωρημένους και κοινές βραδιές ευγένειας στο φυσικό πάρκο του Βαυαρικού δάσους (περιορισμένος αριθμός συμμετεχόντων).

Με λίγα λόγια, η φτηνή προσφορά με κριτήριο την αξία είναι στην πραγματικότητα προσαρμοσμένη σε μικρούς αριστερούς μαλάκες.

Από αυτό μπορεί κανείς να συμπεράνει έναν ορισμένο ορισμό αντίστροφα: Αυτός που βοηθάει τον εαυτό του στο θεωρητικό μαγαζί του ενός ευρώ στη σύγκρουση για την ανάπτυξη της κριτικής της διάσπασης της αξίας είναι σίγουρα ένας μικρός αριστερός μαλάκας. Ήδη στη Γ.Σ. για τη διάσπαση -του παλιού περιοδικού "Krisis"- μπορούσαμε να παρατηρήσουμε μια ομαδοποίηση αριστερών κωλόπαιδων που έχασαν τη μπάλα όταν πήραν μέρος στο χτύπημα των θεωρητικών και ειδικά στο θεωρητικό-γυναικείο χτύπημα, για να εκφράσουν τη δυσαρέσκειά τους και να παίξουν το "Εμείς είμαστε ο λαός".

Είναι αλήθεια ότι ο μικρός αριστερός μαλάκας είναι πάνω απ' όλα άσχετος με την πρόοδο της θεωρητικής ιστορίας και τη συγκρότηση της κοινωνικής αντίστασης. Παρ' όλα αυτά, όμως, κάθε μικρός αριστερός μαλάκας με βασικό αντεργατικό λυρισμό και μισογυνικό εφέ επιτρέπεται να είναι διάσημος για πέντε λεπτά στον μικρό μαλακισμένο κοινωνιότοπό του.

Και αυτό είναι κάτι, τελικά.

Robert Kurz

Πηγή: Das kleine linke Arschloch